

RECULL DE PREMSA INFRAESTRUCTURES I MEDI AMBIENT

Data:3-12-2007

Elaborat per serveis de comunicació

C/ Àngel Guimerà 49, 2n 1a - 08241 Manresa - Telf. 93 872 14 22 - www.catpress.cat - comunicacio@catpress.cat

Catalunya invertirá en dos años 250 millones en mejorar el agua

A. BOADA Barcelona

El gran reto actual de las empresas que se dedican al mantenimiento, gestión y distribución de los recursos hídricos en Catalunya es mejorar el sabor del agua. La Agrupació de Serveis d'Aigua de Catalunya (ASAC) ha calculado que la inversión que se efectuará en el periodo 2007-2009 para mejorar la calidad organoléptica —este concepto hace referencia a cómo se percibe el agua mediante la vista, el olfato y el gusto— asciende a 250 millones de euros. Según ha explicado el presidente de la entidad, Leonard Carcolé, las mejoras tecnológicas se harán en las estaciones de tratamiento de agua potable de Abrera y Sant Joan Despí y en la nueva desalinizadora del Llobregat, donde se está instalando una línea de ósmosis inversa. Esta tecnología es una de las más avanzadas que se emplean actualmente en el tratamiento del agua y “permite eliminar las sustancias disueltas en el agua, y por tanto, reducir el contenido de compuestos orgánicos presentes y disueltos en ella”, explican en la entidad.

En el agua del grifo “el olor y el sabor del agua son los parámetros que el cliente extrapola para asociarlos a riesgos sanitarios, cuando hay que recordar que la garantía es absoluta en términos de calidad”, puntualiza Carcolé. “Que el agua sea mejorable es uno de los retos que nos hace ser,

cada día, tecnológicamente más activos”. En la ASAC recuerdan que el agua del grifo es potable y cumple todas las exigencias de calidad establecidas en la legislación vigente, que significa un nivel de control analítico exhaustivo y superior al del agua embotellada.

Además del sabor del agua, el otro gran reto de la ASAC es garantizar el rendimiento en las redes de distribución para evitar fugas. “En nuestro entorno hay un gran déficit hídrico y no pode-

Sólo en el área metropolitana de Barcelona hay 4.500 kilómetros de redes de conducción de agua

mos perder ni una gota de agua”, sostiene Leonard Carcolé, que combina el cargo de presidente de la ASAC con el de director general de Catalunya y Baleares de Agbar. Sólo en el área metropolitana de Barcelona hay 4.500 kilómetros de redes de conducción de agua. ASAC también lidera algunas campañas de fomento del uso responsable del agua.

Fundada en 1982, esta entidad incluye a 70 empresas, desde las más importantes empresas y servicios hasta los más pequeños proveedores y suministradores de agua de Catalunya. ●

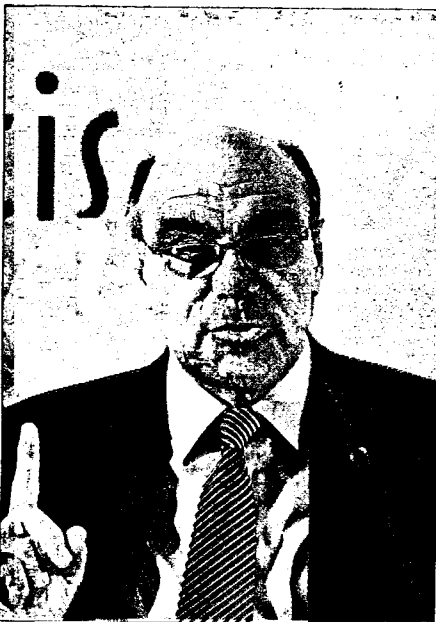
Abertis licita per una autopista de 800 quilòmetres als EUA

■ La gestora d'infraestructures està configurant un consorci amb altres empreses ■ Estudia nous projectes a Brasil i Xile

Redacció
BARCELONA

La gestora d'infraestructures Abertis ultima la constitució d'un consorci per optar a la licitació de l'autopista Pennsylvania Turnpike, una de les principals artèries dels Estats Units.

El conseller delegat del grup, Salvador Alemany, ha avançat que el consorci en què participa el grup català "ja ha superat el procés de prequalificació organitzat per les autoritats locals". Hi ha deu o dotze empreses, segons ha informat Alemany, interessades en aquesta licitació, que "no es podrà visualitzar una mica més fins l'any vinent". Entre els grups interessats hi ha companyies espanyoles com ACS, Cintra (filial de Ferrovial) i Isolux. Abertis ja havia licitat als EUA per la Skyway de Chicago i va intentar concursar per la Indiana Toll Road, i en tots dos casos va ser superat per Cintra.

Salvador Alemany, conseller delegat del grup català d'infraestructures Abertis ■ ARXIU

Xile i Brasil

A més dels EUA, per a Abertis són prioritats estratègiques els països amb sistemes jurídics "molt assentats", on busquen infraestructures ja construïdes. Dins d'aquests països hi ha el Brasil, "on ens trobem en bona posició per a projectes futurs", o Xile, en què Abertis ja explota aparcaments i una plataforma logística.

En aquest país, segons ha reconegut Alemany, Abertis pot tornar a plantejar-se comprar els actius d'ACS, que ha posat a la venda les seves participacions en diverses infraestructures viàries. Aquestes participacions, que sumarien un cost de 1.000 milions d'euros, són una inver-

Les xifres

13.500

milions d'euros (20.000 milions de dòlars) és el que les autoritats de l'estat de Pennsilvània (EUA) pensen que generarà la concessió dels 800 quilòmetres de l'autopista Turnpike.

1.000

milions d'euros és el que hauria de pagar Abertis, una empresa participada per La Caixa, per les autopistes que el grup espanyol ACS explota a Xile i que ha posat a la venda.

sió atractiva per a Abertis, ja que de fet li atorgarien el control de les concessions.

En referència a l'augment de la participació d'Abertis a la concessionària d'autopistes portuguesa Brisa, Alemany ha explicat que estan "més còmodes" amb el 14,58% que

amb el 10%, però ha descartat que hi hagi un intent per fer-se amb el control de la companyia: "No tenim la intenció de canviar la nostra política a Brisa a curt termini, perquè hem crescut sempre a partir del diàleg i no se'ns coneixen opes hostils". ■

sociedad

Cumbre del Clima en Bali

Kioto agoniza. Se busca sucesor

La Cumbre del Clima intenta renovar el pacto anticalentamiento ● Los países ricos piden a los pobres que bajen sus emisiones y éstos, ayudas en contrapartida

RAFAEL MÉNDEZ
Madrid

El mundo se juega mucho en Bali. La política y la ciencia se dan desde hoy la mano en la isla indonesia, donde se reunirán delegados de 150 países. Porque política es intentar un pacto mundial para reducir las emisiones de gases de efecto invernadero antes de 2015. Ese ambicioso acuerdo parte de las previsiones de los científicos de que, si no se hace nada, el planeta se calentará por encima de lo aceptable. Kioto termina en 2012 y en Bali se busca un acuerdo mucho más ambicioso que lo sustituya dentro de cuatro años.

El Protocolo de Kioto, el tratado internacional mil veces villanizado, será recordado como el primer esfuerzo mundial para frenar el cambio climático. Fue en la ciudad japonesa un 11 de diciembre de 1997 cuando, tras años de negociaciones, 36 países ricos se comprometieron a reducir en 2012 un 5,2% sus emisiones respecto a 1990. Al pacto no se sumaron ni EE UU ni Australia, un lastre que muchos intentaron usar para desacreditar el acuerdo.

Pese a todo, Kioto ha cumplido. Aunque las emisiones en el mundo aumentan (un 24% desde 1990), los países desarrollados ya las están frenando. Ahora, la comunidad internacional, reunida bajo mandato de Naciones Unidas y rodeada de fuertes medidas de seguridad, se enfrenta al reto de renovar el acuerdo. Durante dos semanas, 15.000 delegados negociarán la hoja de ruta para que el 1 de enero de 2013, sin un sólo día de parón, un nuevo acuerdo sustituya al de Kioto. De Bali no saldrá un compromiso, pero sí las bases para el acuerdo, que se debe alcanzar en Varsovia en 2008 o en Dinamarca en 2009.

"Estamos en una senda catastrófica y la comunidad científica ha lanzado a los políticos un mensaje claro: que el cambio climático se puede frenar y que actuando ahora se podrán evitar muchos de los impactos catastróficos del calentamiento", sentenció ayer en Bali el responsable de Naciones Unidas para el Cambio Climático, el holandés Yvo de Boer, el tipo energético y a veces cortante que presidirá la cumbre.

El informe final del IPCC (Panel Intergubernamental de Cambio Climático), aprobado el 17 de noviembre en Valencia, concluye que las emisiones tienen que bajar antes de 2015. Estos gases, principalmente el CO₂, procedente de la quema de combustibles fósiles, se acumulan en la atmósfera y retienen parte del calor que emite la Tierra. Como resultado, el planeta se calienta, algo que ya no pone en duda ni EE UU.

Uno de los retos de Bali es conseguir que los países en desarrollo se unan a la lucha. Sin China, ya el primer contaminante del mundo, India o Brasil, no se puede conseguir una reducción de emisiones. Kioto no les incluyó, ya que estaban muy lejos del consumo de energía del primer mundo. Además, como el calentamiento se debe a las emisiones de los países ricos en los últimos 250 años, no parecía justo limitar el crecimiento económico de países en desarrollo que no habían causado la situación. Las cosas han cambiado y ya no se puede afrontar problema sin estos gigantes.

Pero estos países llegan a la cumbre reclamando ayudas, miles de millones. Los que poseen grandes masas de bosque que retienen CO₂ (Brasil, Ecuador o Indonesia) piden dinero para mantenerlos. No se trata de cobrar por reforestar, sino por evitar la

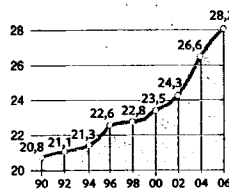
Cumbre del Clima

PRINCIPALES OBJETIVOS DE LA CUMBRE

- 1 Debate de las medidas necesarias para alcanzar un acuerdo que después de 2012 sustituya al Protocolo de Kioto de 1997.
- 2 Establecer una "hoja de ruta" para fomentar las negociaciones que faciliten que todos los países puedan abordar el cambio climático.

EMISIONES

Evolución de las emisiones de dióxido de carbono procedentes de la quema de combustibles fósiles. En miles de millones de toneladas

LOS 10 PRINCIPALES EMISORES DE CARBONO

En miles de millones de toneladas. 2006, EE UU y China y 2005, para el resto de países

China	6,2
EE UU	5,8
Rusia	1,7
Japón	1,2
India	1,1
Alemania	0,8
Canadá	0,6
Reino Unido	0,5
Corea del Sur	0,5
Italia	0,4

2006, en millones de toneladas

Alemania	478
Reino Unido	251
Italia	227
Polonia	209
España	179
Francia	123
Rep. Checa	84
Holanda	77
Grecia	70
Bélgica	55
Finlandia	45
Dinamarca	44
Portugal	33
Austria	32
Hungría	26
Eslovaquia	26
Irlanda	22
Suecia	20
Estonia	12
Eslovenia	9
Ucrania	7
Chipre	5
Letonia	3
Luxemburgo	3
Malta	2

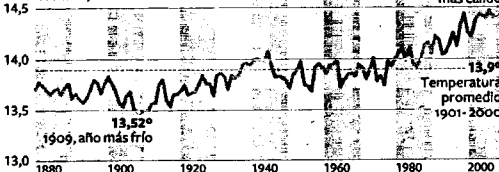
EVOLUCIÓN DE LA TEMPERATURA MEDIA DEL PLANETA

Años más cálidos

2005: 14,51°

1998: 14,48°

2002: 14,55°

Fuente: UNFCCC, NOAA, EIA

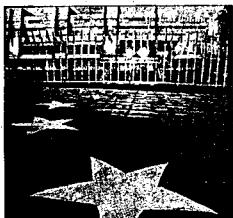
EL PAÍS / REUTERS

deforestación, que es responsable de un 20% de las emisiones. En 1997 no consiguieron esas ayudas, pero de Bali pueden salir con los criterios para conseguirlos. El Banco Mundial va a presentar un proyecto sobre cómo financiar la "deforestación evitada".

China exige inversiones en energías renovables. Argumenta que si emite mucho es porque produce muchos productos muy contaminantes, como el acero, que se consumen en el primer mundo. India pide a los países ricos que "arminen el hombro". En el fondo subyace el miedo a que "la descarbonización de la economía" (los neologismos surgen como setas en estas cumbres) reduzca su crecimiento.

Los países en desarrollo encuentran el argumento perfecto en la actitud de EE UU. Cada estadounidense emite cinco veces más que un chino y no están sujetos a ninguna restricción. De Boer afirmó ayer que "no tiene sentido un acuerdo que no incluya a EE UU" y aunque no es previsible que la Administración de Bush abrace ahora la causa ecologista, tampoco es probable que la obstaculice. En Valencia, apoyó un texto que no sólo culpa al hombre del cambio climático sino que hace un reconocimiento a la labor del Protocolo de Kioto.

Bush está cada vez más solo, y la comunidad internacional ya le ve como un interlocutor prescindible. Se ha quedado al margen demasiado tiempo de una gran negociación multilateral —extraña situación para la primera potencia mundial. En la cumbre de Polonia de 2008 Bush estará en funciones, y en 2009, en el momento decisivo habrá otro presidente. Y puede que éste sí acepte la propuesta que la UE lleva a Bali de reducir las emisiones hasta un 30% para mitigar el cambio climático.

Europa lidera

► Europa ha liderado desde el principio la lucha contra el cambio climático. Y lo ha hecho por convencimiento, necesidad (su dependencia del exterior es enorme) y por política, por contrarrestar la hegemonía de EE UU en el mundo. A Bali llega con una potente propuesta en la que se compromete a reducir un 20% sus emisiones en 2020 y hasta un 30% si se suman otras potencias.

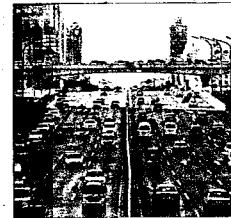
EE UU se aísla

► En Bali poco se espera de la Administración de George W. Bush. Por un lado, se ha quedado solo contra el protocolo de Kioto y ya ni intenta bloquear estas cumbres aunque mantiene que no puede haber topes obligatorios para la emisión de gases. Esta será la última cumbre de Bush y el resto de países miran ya a la carrera electoral de EE UU para atisbar el futuro.

Brasil reivindica

► Lula da Silva llega a Bali con las ideas claras: "Los países ricos tienen que saber que en Bali vamos a discutir sobre el precio que deben pagar para que los pobres mantengamos los bosques". En 1997 Brasil no logró ayudas por mantener la Amazonia, uno de los grandes sumideros de CO₂, y Lula, que ha conseguido al menos reducir el ritmo de deforestación, vuelve a la carga en Bali.

China se resiste

► Las miradas están puestas en China, el gigante cuyas emisiones crecen a un ritmo descomunal por las centrales de carbón. Sin su concurso, el calentamiento no se podrá frenar, pero China, como India, mantiene que no puede reducir sus emisiones, que necesita miles de millones de ayudas en tecnología y menos propiedad intelectual para limitar sus emisiones.

Australia cambia

► Australia, muy afectada por la desertización, es el único país desarrollado que, junto a EE UU, no ratificó el pacto de Kioto; ha cambiado radicalmente su posición. Kevin Rudd, el primer ministro electo, ha anunciado que ratificará el tratado y eso deja a Bush en la absoluta soledad. Por eso, y aunque no reducirá sus emisiones ni presentará una gran propuesta, en Bali será uno de los países estrella.

LOS BANCOS APLAZAN ALGUNAS OPERACIONES DE FINANCIACIÓN HASTA QUE MEJORE EL MERCADO

La crisis de crédito congela la venta de grupos ligados al ladrillo por más de 3.000 millones

La banca de inversión ha sondeado con distinta suerte el mercado en busca de compradores para una decena de compañías auxiliares y proveedores de materiales. La falta temporal de financiación ha frenado algunas operaciones.

E.CALATRAVA/C.MORÁN, Madrid

La crisis de crédito ha aplazado en los últimos meses procesos de compraventa de cerca de una decena de compañías ligadas al ladrillo por valor de más de 3.000 millones de euros. A esta ausencia temporal de liquidez por los bancos por las turbulencias crediticias del pasado verano, se ha sumado un empeoramiento de las previsiones para el sector de la construcción en España, lo que ha incrementado el número de mandatos de venta de empresas que operan en diferentes segmentos, como, por ejemplo, proveedores de materiales y la industria auxiliar.

"Estamos viendo que se tarda más tiempo en vender algunas empresas de ciertos subsectores de la construcción que hace un año", señalan desde una firma española de banca de inversión.

En algunos casos, la oportunidad de esperar a un mejor momento financiero ha llevado a postergar para más adelante algunos conatos de venta. Así ha ocurrido con compañías del sector del hormigón, como el productor de materiales prefabricados Forte y el grupo de bombeo de este material, Gebomsa, propiedad de las firmas de capital riesgo Qualitas y 3i, respectivamente. En ambos casos, se trata de grupos con fuertes crecimientos de facturación y beneficio y escasa exposición al segmento residencial, para el que los analistas manejan las peores previsiones. No obstante, la mayor dificultad de los potenciales compradores a lograr financiación ha apartado su cambio de propietarios.

Transacciones

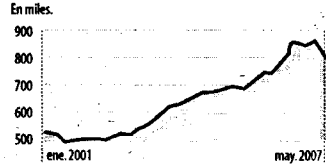
Nueva Terrain, un proveedor líder en su segmento y que está especializado en fabricar tubos de PVC para la construcción, es otra de las empresas que sus propietarios han pensado en vender. En este caso, la filial de *private equity* del banco holandés, ABN Amro, si podría llegar en las próximas semanas a un acuerdo con un grupo multinacional para la venta de la mayoría del capital.

Otro cuaderno de venta de una participación significativa del capital que ha recorrido las mesas de bancos y empresas rivales en España ha sido el de la cementera Aricam, que actualmente está en vías de dar entrada en su accionariado a la egipcia Orascom pa-

Un sector con caras bien distintas

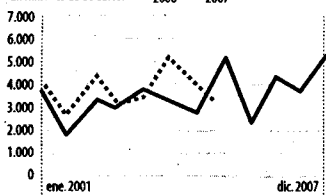
La edificación residencial cae...

Evolución del número de viviendas nuevas visadas en los 12 últimos meses

...pero la obra civil crece

Evolución de la licitación pública

Algunas compañías que han estado o están estudiando cambios accionariales

NOMBRE	SUBSECTOR	PROPIETARIO
Nueva Terrain	Tubos PVC	ABN Amro Capital
Aricam	Cemento	Empresarios
Gebomsa	Bombeo de hormigón	3i
Forte	Prefabricados	Qualitas

FUENTE: Elaboración propia

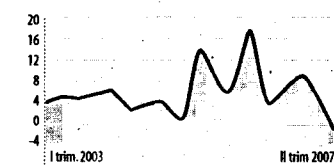
En la línea de salida

Las previsiones son menos positivas para la construcción residencial que para la obra civil

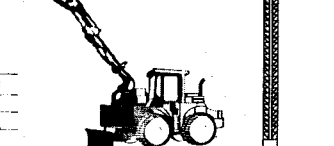
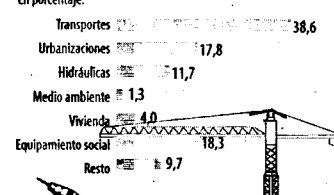
Qualitas y 3i han sondeado a compradores para Forte y Gebomsa, dos grupos de hormigón

ABN Amro Capital está cerca de vender el fabricante de tubos Nueva Terrain a un grupo multinacional

Evolución del consumo aparente del cemento

Licitación pública por tipos de obra

EXPANSIÓN

ra financiar un ambicioso plan de crecimiento, que pasa por invertir 700 millones de euros en los próximos tres años.

Otra posible transacción de la que se habla en el sector constructor es la de Obras Subterráneas (Ossa), uno de los líderes en construcción de túneles, que podría estar en vías de dar entrada a medio plazo a un socio en su accionariado.

Ambiente vendedor

Este ambiente vendedor contrasta con el escaso apetito por financiar operaciones corporativas de las entidades financieras, al menos hasta que termine el año. "Los bancos han destinado ya una parte muy importante de su inversión crediticia prevista para este ejercicio; han cubierto con creces su presupuesto anual", señala un asesor en fusiones y adquisiciones. "No es que no estén dispuestos a financiar operaciones corporativas en el sector, es que los precios que piden por la deuda se han elevado entre un 20 y un 40% en algunos casos", matizan desde una firma de capital riesgo británica.

"Hay que distinguir entre obra residencial y obra civil. La primera suscita menos atractivo que la segunda, un sector anticíclico para el que

se esperan muy buenas perspectivas en los próximos años", sostiene Enrique Quemada, consejero delegado de la firma de *corporate finance* ONE to ONE Capital Partners.

La presencia de muchos comités de créditos en el extranjero, donde la prensa habla del sector constructor español en términos burbuja, está afectando negativamente a

algunas decisiones de concesión de créditos.

Deuda más cara

No obstante, el encarecimiento de la deuda tiene que ver más en muchos casos con la falta de liquidez desatada en entidades afectadas por la crisis *subprime*. Según explican desde un banco europeo, se ha frenado el interés por participar en préstamos sindicados por las tensiones de liquidez. Y ponen el ejemplo de lo ocurrido este mes a Bank of Scotland y Banesto, que han encontrado escaso apetito para compartir un préstamo de 240 millones de euros para reestructurar la deuda del grupo de alquiler de maquinaria Euroloc, controlado por la firma de capital riesgo norteamericana Advent.

Precisamente los fondos de *private equity* son algunos de los inversores que más reacios se están mostrando a desembolsar nuevas sumas de dinero en la compra de compañías ligadas al sector de la construcción, mientras que para los grupos industriales siguen siendo clave en su estrategia.

Los fondos están siendo uno de los grandes damnificados por el cierre temporal del grifo de la deuda, ya que necesitan costear parte de sus adquisiciones con recursos ajenos. Sólo de esta forma pueden lograr los retornos prometidos a sus inversores (por encima del 25% anual) gracias al efecto apalancamiento.

Pág. 31 Cae la venta de pisos un 70%

Problemas

- A la ausencia temporal de liquidez por parte de las entidades financieras se han unido las peores previsiones manejadas para el sector de la construcción en España.
- Forte, Gebomsa, Nueva Terrain y Aricam, son empresas que han estado o están en procesos de posibles cambios accionariales en los últimos meses.
- Las previsiones más halagüeñas son las que se manejan para el subsector de obra civil, mientras que son peores las de la edificación residencial.
- En la mayoría de los casos, se trata de empresas líderes en su segmento con balances fuertemente saneados.
- La presencia en el exterior de algunos comités de riesgos de entidades financieras y la imagen del ladrillo español están teniendo su impacto al dificultar algunas aprobaciones de créditos.
- Los bancos han cerrado su presupuesto de inversión crediticia para este ejercicio con varios meses de adelanto.
- El aumento de márgenes de la deuda a pagar por los préstamos para adquirir compañías se ha elevado entre un 20 y un 40%.

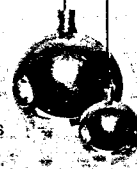

1000 S de la VIDA

Els costums de Nadal

80%
dels espanyols
celebraran els àpats
típics d'aquestes dates
als seus domicilis

HO FARAN FORA DE CASA	
NADAL	CAP D'ANY
8%	16%
NIT DE	NIT DE
CAP D'ANY	DE REIS
12%	16%
	DIA DE REIS
	24%

Una nova ciutat de l'oci ► La iniciativa

Pàgines 24 i 25 ►►►

Els Monegres mostren entusiasme per seguir el camí de Las Vegas

La comarca aragonesa espera ser confirmada el dia 12 com a seu del macroprojecte Gran Scala El pla inclou 32 hotels casino, una inversió de 15.000 milions d'euros i 30.000 llocs de treball

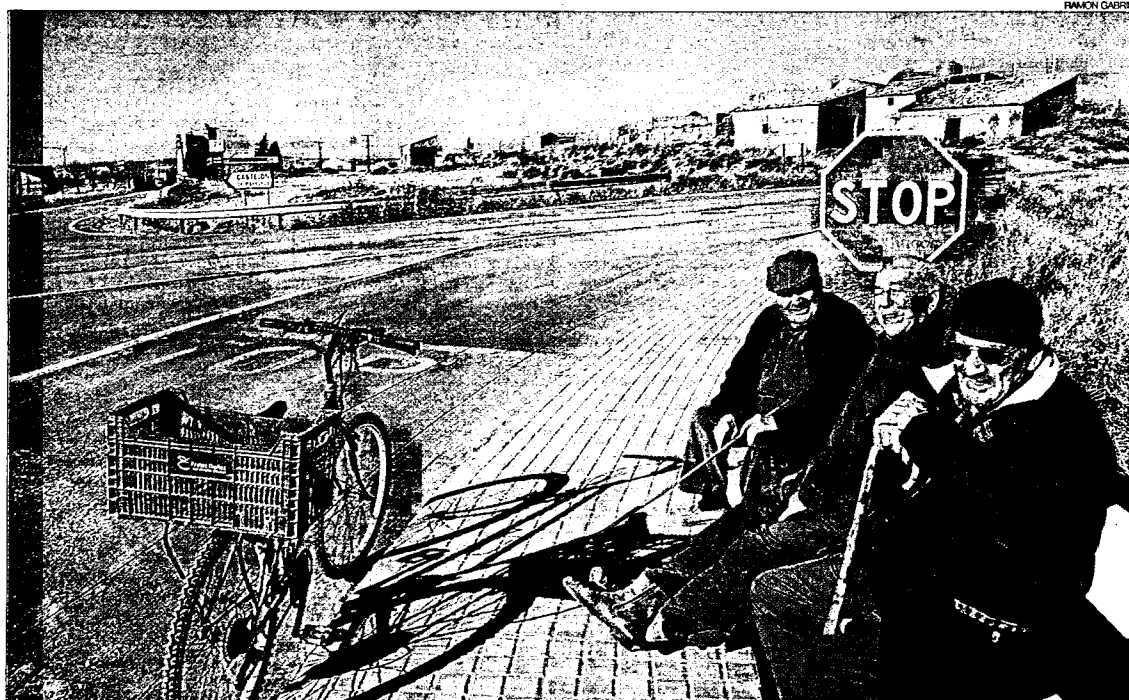
MAURICIO BERNAL
CASTEJÓN DE MONEGROS

És possible que els Monegres sigui una cosa així com el lloc més exquisidament abandonat de tot Espanya. Si algun dels governs de torn hi hagués posat una iça a sobre, no existiria el desert, o no existiria com ara, i el paisatge no seria fantàstic, i en lloc de silenci hi hauria xivarri i cops de botzina, i ningú pujaria els cingles estèrils simplement per contemplar. Però, ¿de què els serveix als seus habitants? Per dir que el paisatge és idíl·lic i poca cosa més. Per això a gairebé ningú li passa pel cap posar objeccions a aquest projecte que no només modificaria l'horitzó de la comarca, sinó que canviaria radicalment la forma de vida de la regió. Al contrari. Una ciutat del joc pot ser una bona eina per conjurar l'angoixa.

Las Vegas als Monegres: fama, diners, ocupació, infraestructures, turisme. Vida. Es dirà Gran Scala, però es podria dir Las Vegas II: hi haurà casinos, hi haurà hotels, hi haurà parcs temàtics i un gran desert per ocultar els pecats. A la regió hi ha entusiasme i ansietat. La presentació oficial serà el pròxim dia 12 -el «dia màgic», assenyala un alcalde- i fins aleshores tot seran especulacions sobre els detalls i la ubicació. Sobretot la ubicació. Les «fontes autoritzades» que parlen des de l'anonimat apunten a tres pobles de l'anomenat Els Monegros, La Almolda i Valfarta. Tres viles diminutes que anhelan convertir-se en la meca europea del vici. Las Vegas.

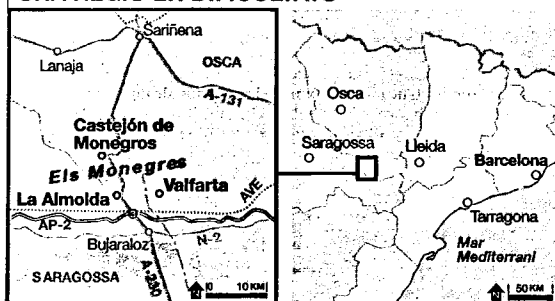
CONVENÇIÓ A ORLANDO / La notícia va saltar fa tres setmanes, durant la convenció anual de l'Associació Internacional de Parcs d'Atraccions que va tenir lloc a Orlando (Florida, EUA). Els monegrins van saber llavors -amb uns quants dies de retard- que una desena de promotors havien posat en marxa una societat, International Leisure Development (ILD), amb el propòsit exclusiu de fer el Gran Scala. Les xifres provoquen vertigen en qualsevol lloc, Monegros o no Monegros: 32 hotels casino -un menys que a Las Vegas-, 25 milions de visites a l'any -el Govern d'Aragó parla de 12-, una inversió de 15.000 milions d'euros. Hi haurà 30.000 llocs de treball.

En realitat, el que als Monegres i

►► Tres veïns de Castejón de Monegros veuen passar el temps asseguts en un banc, a l'entrada del poble.

UNA REGIÓ EN DIFICULTATS

EL PERIÓDICO

►► Recreació del complex dedicat a Egipte en el projecte Gran Scala.

a la resta d'Espanya es va saber a mitjans del mes de novembre el Govern d'Aragó ho sabia des de fa mesos, ja que els contactes amb els promotors es van iniciar -es va saber després- a començaments d'aquest any. Tenint en compte que el projec-

te encara genera dubtes -¿32 casinos? ¿30.000 llocs de treball? ¿15.000 milions d'euros? ¿als Monegros?-, la paraula compromesa és la de les dues màximes autoritats del Govern aragonès: Marcelino Iglesias i José Àngel Biel. «Els Monegros -ha asse-

nyalat el primer- és un territori amb molta extensió i s'hi poden fer moltes coses».

PRECAUCIONS / Ningú a Castejón de Monegros, La Almolda i Valfarta -ni les autoritats ni els veïns- alça la veu

contra aquest projecte i, davant les incipients crítiques que ja han expressat algunes organitzacions ecologistes, es limiten a manifestar que ells no viuen allà i que per tant no han hagut de patir el que és viure-hi, i que parlar des de lluny és molt

Una nova ciutat de

fàcil. «Aquest poble va arribar a tenir més de 2.000 habitants —es lamenta Lorenzo Ezquerro Castejón, regidor (PSOE) de Castejón de Monegros—, però ja no hi ha gairebé feina i els més joves n'han d'anar a buscar a Saragossa, Lleida o Barcelona. Ara en som 600. Un projecte d'aquesta magnitud no només serviria per aturar l'èxode, sinó que fins i tot revertiria el procés de despoblació».

¿Per què els Monegros? Bàsicament, perquè hi ha terreny; perquè l'AVE hi passa pel mig, perquè l'Ebre queda a prop —es necessitarà molta aigua— i, especialment, per la ubicació: en un triangle amb arestes a Madrid, Barcelona i València, els Monegros quedarien més o menys al centre. I, a més, hi ha un aeroport —el de Monflorite, a 60 quilòmetres de Castejón— i, per si això fos poc, l'entorn és deliciós, estimulament similar al de Las Vegas, i encara que sigui difícil de creure hi ha gent a la regió que pensa que ha estat un factor fonamental. L'embruix del desert, Robert De Niro a *Casino*, les llegendes brutes amb rerefons de realitat. I el gust per tot el que és ostentós: per les tres imatges que ha facilitat ILD no en queda dubte.

En resum, és com posar una torre Eiffel a la riba del riu Mississipí: no hi encaixa, però distreu. I, de totes maneres, sempre hi haurà algú més escrupolós disposat a esbrinar qui

«El que no ha de passar és que hi construeixin xalets i se'n vagin», diu un veí

ho dirigeix. «Ningú que visqui en aquesta comarca i que tingui dos dits de front s'oposarà a aquest projecte —diu José Antonio Royo, un veí de la zona—, però el que no ha de passar és que vinguin, hi construeixin alguns xalets i de seguida se'n vagin. S'ha de vigilar els especuladors».

ESQUITXADES / Les poques i tímides reserves dels monegrens també inclouen el tema ambiental, encara que la majoria estan disposats a cedir 2.000 hectàrees de paisatge meravellós —és el que ocuparà el projecte— a canvi d'aquesta injecció de vida. En el termòmetre de l'entusiasme local, els menys emocionats es limiten a anhelar que el pastís caigui no al poble mateix, sinó en un de pròxim, perquè els beneficiï sense molestar-los. Els tres pobles que més sonen per acollir el Gran Scala no competeixen entre si mateixos i només volen que el projecte es faci als Monegros, no importa el municipi. El dia 12 sortiran de dubtes. ■

TRANSFORMACIÓ D'UN ESPAI INDUSTRIAL

Reunió empresarial

L'alcalde Jordi Hereu participará en una sessió de treball amb agents econòmics per desenvolupar línies d'actuació.

Transformació d'un espai industrial ► El calendari

Pàgines 34 | 35 ►►

La Marina del Prat Vermell tindrà les primeres vivendes el 2009

|| L'aprovació del pla d'infraestructures i de les dues zones centrals permet l'inici de les obres

|| Al nou barri, que urbanitzarà la franja sud-est de Barcelona, s'hi faran tres pisos per cada oficina

ALBERT OLLÉS
BARCELONA

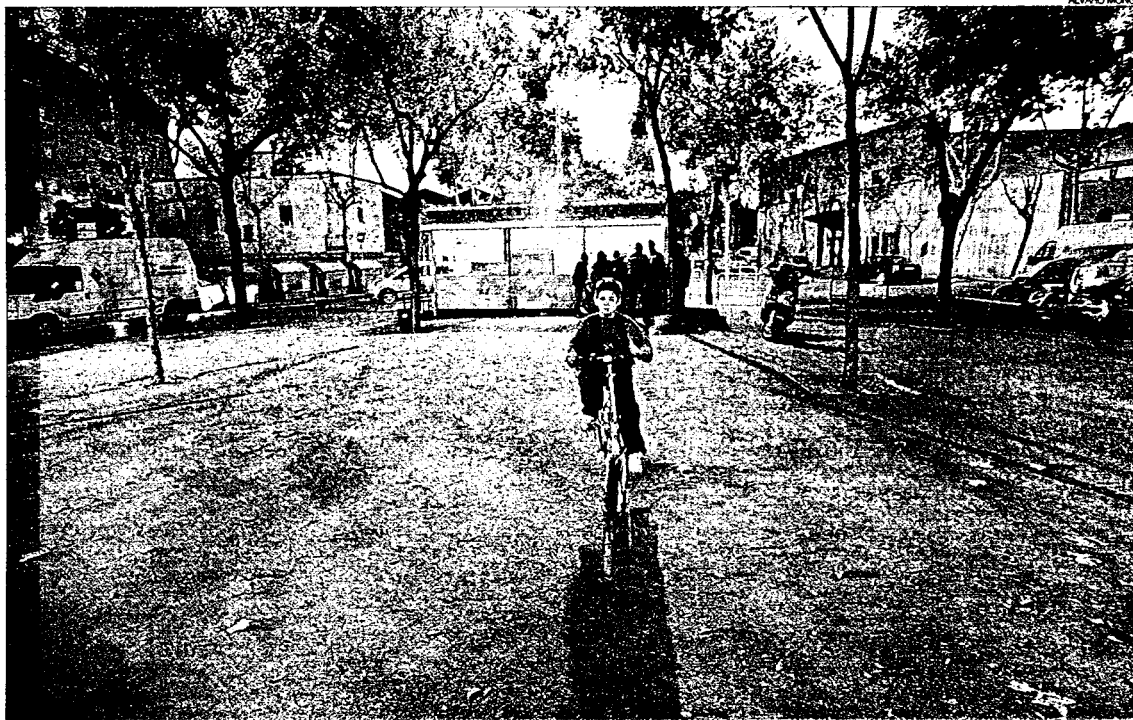
En la seva cada vegada més desesperada recerca de sol lliure, Barcelona ja ha iniciat el trasllat del centre de gravetat urbanístic de la frontera amb el Besòs a la de l'altre extrem, al costat del Llobregat. Si en el primer cas els dos referents han estat el Fòrum i el seu entorn i el 22@ -amb la Sagrera a la sala d'espera-, el protagonista de la nova etapa serà el nou barri de la Marina del Prat Vermell, on les primeres vivendes s'alçaran el 2009.

L'aprovació definitiva durant el 2007 del pla especial d'infraestructures (PEI) de la zona i dels dos sectors més simbòlics (un amb predomini de promocions públiques i un altre de privat) permetrà iniciar les obres d'aquí a un any, segons van confirmar a aquest diari fonts de l'àrea municipal d'Urbanisme. Un esperat moment, després d'un llarg període de planificació, que posarà una mica més a prop l'encara futurista data de conclusió del projecte, prevista per al 2021.

ANTIC ESPAI INDUSTRIAL / Delimitada geogràficament per la frontera amb la ciutat de l'Hospitalet (al sud), Montjuïc (al nord), el port (a l'est) i l'històric barri de la Marina de Port (a l'oest), la Marina del Prat Vermell urbanitzarà a la franja sud-est de la ciutat un gran espai antigament de caràcter industrial de 750.000 metres quadrats. Aquesta superfície equival a més de 40 illes de l'Eixample i, per exemple, és similar a la que ocupa el nucli original de Barcelona, el Gòtic, a Ciutat Vella (825.000 metres quadrats).

La característica principal és que serà un barri de clara vocació residencial. Tres quartes parts del sostre que es construirà estaran dedicades a vivendes, cosa que es traduirà en més de 10.000 nous pisos (el 47,5% de protecció) i uns 25.000 veïns (ara n'hi viuen 1.900). Els dos plans de millora urbana (PMU) que ja s'han aprovat (d'un total de 14 de planificats) en són un fidel reflex. El del sector 10 és de promoció privada i està delimitat pel passeig de la Zona Franca i els carrers d'Uldecona i de Motors. Aquí s'hi construiran 1.582 pisos (827 de protecció) i oficines.

El del sector 8, que va ser aprovat en el ple de divendres passat, combi-

►► La plaça del Nou, el centre simbòlic de la Marina del Prat Vermell, a tocar de la qual es construiran vivendes.

el nom REMINISCÈNCIES INDUSTRIALS

FÀBRICA D'INDIANES

► El Prat Vermell, singular nom del nou barri, era com es coneixien popularment els camps d'aquesta zona del sector a sota de l'antiga Marina de Sants, pel color que tenien al teyir-s'hi i assecat-s'hi les teles (indianes) elaborades en una fàbrica pròxima. Es tracta, per tant, d'un terme amb reminiscències de la Barcelona industrial de mitjan del segle XIX i inicis del XX. La mateixa que es va desenvolupar al Poblenou i que, els últims anys, ha donat pas al 22@. La configuració actual d'aquesta unitat geogràfica del districte de Sants-Montjuïc es va definir després de l'ampliació del port, a principis del segle passat.

ELEMENTS PROTEGITS

► A diferència del que ha passat en el districte tecnològic de Sant Martí, a la Marina del Prat Vermell es conserven molt pocs edificis industrials de valor arquitectònic. El projecte de transformació només preveu la conservació de tres elements: una xemeneia de finals del XIX de la fàbrica de bombetes Miniwat, la Casa Santiveri (de la mateixa època) i el centre de formació de la Seat, original de l'any 1956. Està previst, malgrat que encara no s'ha formalitzat, que també es preservi una part del conjunt de cases de la colònia industrial Santiveri. La seva catalogació actual únicament obliga a documentar-les.

narà la construcció de vivendes de protecció (443) i de preu lliure (480) amb pisos dotacionals per a persones grans i joves i també equipaments. Els dos plans, en els quals el barri iniciarà la seva construcció, estan a la vora del centre simbòlic de la Marina del Prat Vermell, la plaça del Nou.

Al voltant d'aquest espai, que es comunicarà amb els altres sectors mitjançant el carrer del Plom, s'està configurant una illa d'equipaments que té com a primers edificis acabats la comissaria dels Mossos d'Esquadra i la Casa de l'Agricultura, una seu de sindicats agrícoles. Al mateix indret s'hi edificarà una residència per a disminuïts psíquics i s'ha reservat sol per aixecar-hi un mercat.

«Hem començat per aquesta zona central per crear un primer nucli poblat i dotat d'equipaments, que serveixi de model i a la vegada im-

pulsi la realització de la resta», explica el gerent d'Urbanisme, Ramon Massaguer. El següent sector a aprovar-se, el 2008, serà el 14, un dels que acollirà edificis de més altura, en forma de façana cap al mar, a l'estar ubicats a prop de la Ronda Litoral. L'altra concentració destacada de blocs de gran volumetria se situarà, amb el mateix objectiu, al llarg del carrer del Foc.

EL MODEL DEL 22@ / El sector 14 és l'únic en què hi haurà sol industrial, a l'haver-se traslladat a la vora dels pisos (separats per una zona mixta de transició) els 25.000 metres quadrats perduts a la Zona Franca per construir-hi la presó.

L'altre projecte que ha vist la llum verda el 2007, i que començarà a executar-se de manera paral·lela als primers pisos, és el d'infraestructures. En aquest cas s'ha seguit el model experimentat amb èxit en

Transformació d'un espai industrial ▶ El disseny

Pàgines 34 i 35 <<<

Per primer cop, el metro arribarà abans que alguns veïns

▶ Els veïns que s'instal·lin a la Marina del Prat Vermell a partir de la pròxima dècada viuran la inèdita experiència a Barcelona (habitual a Madrid) d'arribar a un nou barri després que el metro. Si es compleixen les previsions que ha fet la Generalitat, tots els habitants tindran a 500 metres de distància una estació del subúrbà, gràcies a la línia L-9 i a la prolongació de la L-2. Les tres parades previstes estaran al passeig de la Zona Franca (Motors i Foc Cisel) i a la Fira de Barcelona (Fira 2).

el districte tecnològic del 22@, al Poblenou, font d'inspiració de la gènesi del barri. Una planificació basada en la requalificació prèvia de sòl industrial obsolet, per dedicar-lo a ús residencial i activitats econòmiques. El PEI consolidarà un nou traçat viari, aprofitant que s'aixecaran bona part dels carrers per instal·lar al subsòl les canalitzacions destinades a la xarxa de recollida pneumàtica selectiva de residus, la fibra òptica i també la climatització centralitzada. Aquesta última utilitzarà l'energia residual que reconverirà en fred i calor una nova planta situada a la Zona Franca -com la del Fórum- que s'inaugurarà l'any 2009. «Per dibuixar la nova vialitat aprofitarem bona part de la trama existent, que és deficitària, però està traçada d'una manera correcta», explica Massaguer.

153 MILIONS D'INVERSIÓ / El pla d'infraestructures suposarà una inversió de 153 milions d'euros, que seran abonats en gran part i de forma proporcional pels promotors urbanístics dels 14 sectors. Així mateix, inclou altres novetats que també s'han provat en el 22@ en matèria d'urbanització (calçades i voreres) i de mobilitat (carrils bici segregats i zones 30). Algunes ja s'estan instal·lant al passeig de la Zona Franca, un altre dels principals eixos viaris del nou barri.

El caràcter residencial de la Marina del Prat Vermell es complementarà amb els altres projectes de gran envergadura que s'estan construint al seu entorn. El més pròxim és el barri de negocis Districte-38, que està ubicat al seu interior, encara que no en forma part. La primera fase de creació del districte acabarà l'any que ve amb l'estrena de dues torres d'oficines dissenyades pels arquitectes Arata Isozaki i Alejandro Zaera-Polo.

LA FIRA I LA CIUTAT JUDICIAL / Seguint el passeig de la Zona Franca cap a la plaça de Cerdà, apareix l'illa Philips, que combina equipaments i vivendes. Més a l'oest estan ubicades la Ciutat de la Justícia, Can Batlló i la plaça d'Europa. La Porta Firal (Fira 2) i el polígon industrial Pedrosa, al municipi de l'Hospitalet de Llobregat, són dos nous pols d'activitat empresarial que envoltaran aquest nou barri.

EL NAIXEMENT D'UN NOU BARRI A LA ZONA FRANCA

▶ SUPERFÍCIE DEL SÒL
750.000 metres quadrats
Similar al barri Gòtic:
825.000 metres quadrats

▶ SOSTRE PER CONSTRUIR

74% vivenda
26% Activitat econòmica

▶ NOVES VIVENDES

10.865
47,5% de protecció oficial

▶ ALTRES USOS DEL SÒL

17,7% Espais públics i zones verdes
14,8% Equipaments

▶ NOUS HABITANTS

25.000
1.900 en l'actualitat

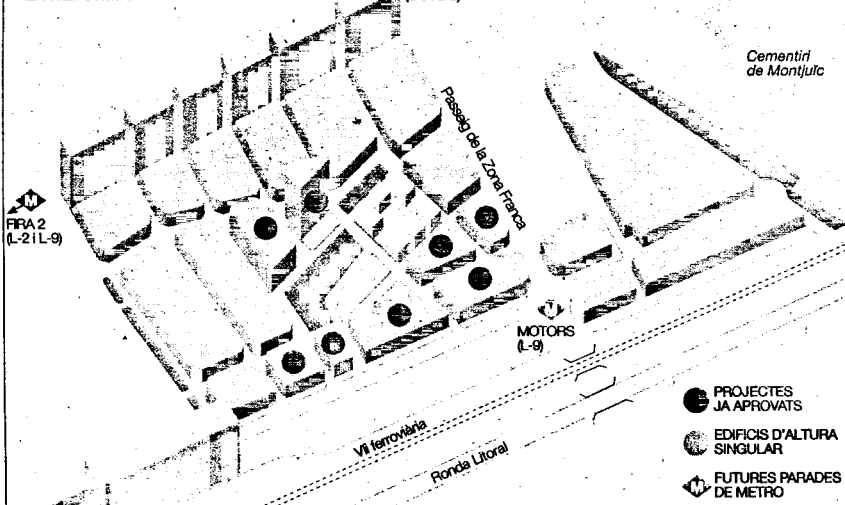
▶ TERMINI D'EXECUCIÓ

16 anys
2005-2021 període previst

▶ ASPECTE ACTUAL DE LA ZONA

LA REFORMA

Font: Ajuntament de Barcelona

- ▶ PROJECTES JA APROVATS
- ▶ EDIFICIS D'ALTURA SINGULAR
- ▶ FUTURES PARADES DE METRO

CRISTINA CLAVEROL

ON M'HA PASSA RES

JAVIER Belmonte

Santa Llúcia

Ni partia, ni doblia. A la gatzoneta, Magdalena Álvarez cagant, amb perdó. O defecant. O evacuant aigües majors, si ho prefereixen. Vivendres vaig anar a la Fira de Santa Llúcia, que aquest any ha estat expulsada del perímetre d'aquella catedral convertida per una lona publicitària en anunci d'un banc que paga part de la rehabilitació. Després d'esquivar com vaig poder els centenars de motos aparcades a la cruïlla de l'avinguda de la Catedral amb la via Laietana, em vaig dirigir veloç, anhelant, a les parades de caganers. Però la ministra de Foment que es pensa que és una reencarnació d'Indalecio Prieto no hi era.

L'any passat en aquestes dates, aquesta secció va titular un reportatge «Hereu no té caganers». Dotze mesos després, l'alcalde de Barcelona ja està immortalitzat en

Els artesans dels caganers s'han descuidat Magdalena Álvarez

aquesta postura tan humana com comprometedora -encara que no sembla que l'home estigui per a gaires celebracions, ara-, com Messi, Tamudo, Nicolas Sarkozy i Woody Allen, algunes de les novetats escatològiques per al Nadal del 2007. I com Leticia Ortiz, més veterana en aquest art i en la figura de la qual espero que no es fixi cap magistrat de l'Audència Nacional ni cap fiscal. Però Maleni, com anomenen els íntims la ministra andalus, no hi era.

Gran decepció. L'any passat Ronaldinho i Carod-Rovira van ser caganers supervendes. Tot fa imaginar que el futbolista brasiler del Barça no repetirà aquest any, quan les vendes de les seves samarretes han caigut un 40%, i tampoc sembla que el ninot del vicepresident republicà, tan discret últimament, hagi de fer embogir les masses consumidores. O sigui que Magdalena Álvarez ho tenia tot a favor per encapçalar les llistes de vendes d'aquest any, però els artesans dels caganers no han pensat en ella. Deuen ser els únics catalans que no ho fan diàriament, i diverses vegades, per després desfer-se en vituperis.

L'any que ve serà el de Magdalena Álvarez, ja ho veuran. Encara que potser llavors tampoc tinguem AVE. I només Déu sap si Rodalies. O Ferrocarrils de la Generalitat. Consola pensar que no més queden 12 mesos.